

ΙΩΑΝΝΗΣ Α. ΣΤΑΥΡΙΔΗΣ

ΠΑΡΑΜΥΘΙ

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

*Αφιερωμένο στα μικρά παιδιά
και στα «μεγάλα» παιδιά*

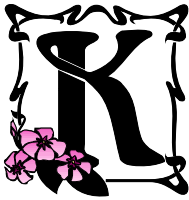

ΤΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ ΤΟΥ ΠΑΠΙΟΥ

Ιωάννης Α. Σταυρίδης

@ «Η βασίλισσα-μάγισσα»

Θεσσαλονίκη 2010

άποτε, τα πολύ παλιά τα χρόνια, σε μια μακρινή χώρα, βασίλευε ο βασιλιάς Κάκος με τη γυναίκα του, Κάκια. Η βασίλισσα ήταν πολύ κακιά και μοχθηρή γυναίκα και πολύ άσχημη. Κοντά στη βασίλισσα και ο βασιλιάς έγινε κακός.

Όλοι οι υπήκοοι τους τρέμανε, τους φοβόντουσαν πολύ, αλλά περισσότερο φοβόντουσαν τη βασίλισσα γιατί εκτός από την κακία που είχε απάνω της, ήτανε και μάγισσα.

Ακόμα, και οι φρουροί και οι αξιωματικοί και στρατιώτες, τους φοβόταν.

Τους φοβόταν και τους δυο, αλλά πιο πολύ τη βασίλισσα. Άλλωστε και ο βασιλιάς φοβόταν τη βασίλισσα.

Η βασίλισσα θύμωνε με το παραμικρό.

Όταν-ακόμα και οι αυλικοί της-δεν ικανοποιούσαν τις επιθυμίες της, όπως εκείνη ήθελε. Θύμωνε με όλους και με όλα γιατί η κακία που είχε μέσα της, ήτανε μια κατάρρα που κουβαλούσε χρόνια τώρα από την προγιαγιά της κι έτσι ότι κι εάν έκαναν όλοι για να την ευχαριστήσουν, εκείνη δεν ήταν ποτέ της ευχαριστημένη.

Όλα της έφταιγαν, όλο και κάτι την ενοχλούσε. Ας ήτανε μια φορά μόνο να μείνει ευχαριστημένη έστω και με το φαγητό που της ετοιμάζε η μαγειρίσσα της αυλής. Εκείνη, η καημένη, έβαζε τα δυνατά της για να της μαγειρέψει τα καλύτερα φαγητά, αλλά η βασίλισσα τίποτα! Κάτι θα έβρισκε για τη μαλώσει, να την τιμωρήσει. Ή κατάρρα που κουβαλούσε μέσα της θα τη συνόδευε μέχρι να πεθάνει. Όταν δεν εύρισκε με ποιον ή με ποια να μαλώσει, όταν την έπιασαν οι κακίες της, πήγαινε σε μια σκοτεινή αίθουσα όπου έφτιαχνε τα θανατηφόρα δηλητήριά της τσιρίζοντας.

Τσίριζε και ούρλιαζε μαζί για πολύ ώρα και ακουγόταν σε όλο σχεδόν το παλάτι.

Όλοι οι αξιωματικοί και στρατιώτες της φρουράς τους, ήταν άνθρωποι σκληροί, χωρίς καλοσύνη.

Δεν χαμογελούσαν ποτέ! Να χαμογελάσει φρουρός; Έστω κι αξιωματικός; Μα, τι λέτε; Κι αν εκείνη τη στιγμή τους έβλεπε ο βασιλιάς ή ακόμα χειρότερα, η βασίλισσα; Θα νόμιζαν ότι τους κοροϊδεύουν και θα τους τιμωρούσαν αυστηρά.

Ποιος λοιπόν να τολμήσει να γελάσει; Ποιος θα τολμήσει να υπερασπιστεί, στο βασιλιά και στη βασίλισσα, συνάδελφο του, που θέλουν να τον τιμωρήσουν για κάποιο σφάλμα, έστω και μικρό;

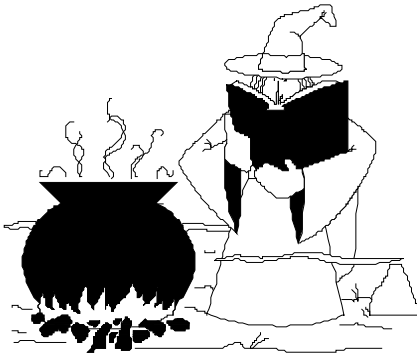
Κανείς!

Έτρεμαν όλοι. Φοβόταν ακόμα και τη σκιά τους. Γιατί αλίμονο αν κάποιος έπεφτε σε σφάλμα. Ποιος είδε το θεό και δε φοβήθηκε! Ή τιμωρία που τους

περίμενε δεν ήταν απλά μικρή ή μεγάλη, ίσως ακόμα να τους περίμενε και θάνατος!!!

Κάποτε, ένας φρουρός είχε διαταγή από το βασιλιά να πάει στο σπίτι ενός υπηκόου που δεν είχε να δώσει τους φόρους του για να τον πείσει να δώσει και τα υπόλοιπα χρήματα ή να τον οδηγήσει στη φυλακή.

Ο φρουρός όμως αδιαθέτησε ξαφνικά, ανέβασε πυρετό και δεν μπόρεσε να εκτελέσει τη διαταγή του βασιλιά. Τότε, ο βασιλιάς τον τιμώρησε τον φρουρό πολύ αυστηρά. Όχι μόνον τον έβαλε στη φυλακή αλλά διέταξε να μη του δίνουν φαγητό παρά μόνο λίγο νερό. Ακόμα διέταξε το δεσμοφύλακα, ένα τεράστιο τριχωτό άντρα με ξυρισμένο κεφάλι να τον μαστιγώνει κάθε δεύτερη μέρα.

Η ζωή όλων των υπηκόων ήταν πολύ δύσκολη σ' εκείνο το βασίλειο. Κανένας δεν τολμούσε να διαμαρτυρηθεί για κάτι, έστω κι αν είχε δίκιο, γιατί ήξερε ότι τον περίμενε τιμωρία.

Στην άλλη άκρη της χώρας ζούσε ένας καλός και τίμιος σιδηράς, ο Άμοντας. Είχε το μαγαζάκι του, τα

εργαλεία του και δούλεψε σκληρά για να βγάξει το φωμαάκι του και τα κατάφερε καλά, επειδή ήταν και εργατικός και καλός μάστορας.

Τελευταία όμως, κουράστηκε για να καταφέρει να τελειώσει μια μεγάλη παραγγελία για ένα έμπορο, αλλά αρρώστησε και αναγκάστηκε αφού παρέδωσε την παραγγελία, να πέσει στο κρεβάτι με πόνους, πυρετό και αδυναμία.

Πέρασαν πολλές μέρες και δυο τρεις βδομάδες ώσπου να συνέλθει και να γίνει τελείως καλά, αλλά κανένας δεν του έδινε πια δουλειά.

Τελικά αναγκάστηκε να πουλήσει το σπίτι του και τα πιο βαριά εργαλεία του για να ζήσει. Φυσικά τα λεφτά τελείωσαν σχετικά γρήγορα κι έτσι αναγκάστηκε να φύγει από τα μέρη του και να πάει στην πόλη που βασιλευε ο Κάκος και η Κάκια, για να βρει την τύχη του, για να δουλέψει και να προκόψει!

Πήρε λοιπόν την απόφαση φόρτωσε στην πλάτη του έναν μεγάλο σάκο με ότι εργαλεία και ρούχα του είχαν απομείνει και ξεκίνησε για το μακρινό του ταξίδι!

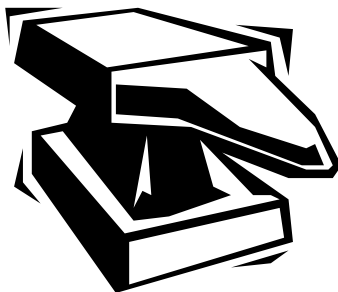
Ξεκίνησε με τα πόδια. Ένα πολύ δύσκολο όσο και επικίνδυνο ταξίδι.

Περπατούσε μέρα και νύχτα!

Πέρασε κάμπους, κοιλάδες, βουνά, χαράδρες...

Με πείσμα και με πολύ υπομονή και επιμονή κατάφερε να φτάσει σε μια κάπως απότομη πλαγιά, αφού διέσχισε ένα μεγάλο δάσος με πολλούς κινδύνους. Εκεί, είπε να ξεκουραστεί καλά καλά,

γιατί ένας κυνηγός που είχε συναντήσει την ίδια μέρα, του είπε ότι μετά από εκείνη την απότομη πλαγιά, θα δει το κάστρο του βασιλιά και της βασίλισσας, άρα πλησίαζε και είπε να ξαπλώσει λίγο, να ξεκουραστεί. Πάντως, βρήκε το κουράγιο και έστησε λίγο πιο πέρα μια σιδερένια παγίδα που είχε φτιάξει και είχε μαζί του, μήπως και πιάσει κάποιο κυνήγι για να βολέψει την πείνα του μιας και τα αποθέματα τροφής, που είχε πάρει μαζί του, είχαν πια σωθεί. Την προηγούμενη μέρα είχε φάει δυο μικρά κομμάτια ψωμιού που είχε στο σάκο του. Τα τελευταία δηλαδή!

Αφού έστησε τη παγίδα, άναψε και μια φωτιά με μερικά σκόρπια κούτσουρα που μάζεψε και έπεσε να κοιμηθεί καταγής, όπως ήτανε με τα ρούχα που φορούσε. Η φωτιά θα τον προστάτευε από τα άγρια ζώα του δάσους και βέβαια θα τον ζέσταινε γιατί το κρύο γινόταν όλο και πιο τσουχτερό όσο πλησίαζε η νύχτα. Έριξε επάνω του και την κάπα του και έκλεισε τα μάτια του.

Δεν πέρασε πολύ ώρα όταν άρχισε να τον ζαλίζει κάπως ο ύπνος, παρ' όλο που το άδειο στομάχι του είχε διαμαρτυρηθεί πολλές φορές όταν άκουσε ένα

θόρυβο. Άνοιξε τα μάτια του, όπως ήταν ξαπλωμένος αλλά τέντωσε καλά τα αυτιά του. Ο θόρυβος ερχότανε λίγο πιο πέρα από τη φωτιά, εκεί που είχε στήσει την παγίδα.

Χαμογέλασε! Μάλλον «κάτι» πιάστηκε στην παγίδα και προσπαθούσε να ξεφύγει. Περίμενε λίγο ακόμα. Ο θόρυβος λιγόστεψε ώσπου σταμάτησε τελείως.

Αυτό ήταν!

Ότι κι αν έπιασε η παγίδα του κατάφερε να το σκοτώσει. Σηκώθηκε, πήγε προς τα εκεί και επέστρεψε κοντά στη φωτιά κρατώντας στα χέρια του έναν λαγό.

Κάθισε και τον έγδαρε αμέσως ενώ το στομάχι του συνέχισε να γουργουρίζει. Μετά από λίγο, τον έδεσε πάνω σε ένα ίσιο ξύλο που το ξεφλούδισε με το μαχαίρι του σφιχτά, έβαλε και δυο πέτρες, τη μια απέναντι στην άλλη επάνω από τη φωτιά και η σούβλα είχε στηθεί!

Άρχισε λοιπόν να ψήνει το λαγό που όσο περνούσε η ώρα τόσο μάζευε και μικραίνε. Δεν ήταν και πολύ μεγάλος, αλλά όταν τελείωσε το ψήσιμο είχε μείνει περίπου ο μισός.

Ας είναι!

Εκείνη την ώρα, για τον ταλαιπωρημένο και κουρασμένο σιδερά, ήτανε το μεγαλύτερο γεύμα που θα έκανε μετά από τόσες μέρες.

Κάθισε αναπαυτικά σε μια μεγάλη πέτρα κι άρχισε να τρώει το νόστιμο εκείνο κρέας.

Αφού έφαγε αρκετό κρέας, έβγαλε, από μέσα από τα ρούχα του ένα μεγάλο κομμάτι ύφασμα άσπρο, τύλιξε το υπόλοιπο ψητό το έβαλε μέσα στο σάκο του και το κρέμασε σε ένα δέντρο.

Ευχαριστημένος και χορτασμένος, έχωσε στη φωτιά δυο τρία κούτσουρα ακόμα, ξάπλωσε εκεί δίπλα στη φωτιά, σκεπάστηκε όπως μπορούσε με την κάπα του και έκλεισε τα μάτια του...!

Σκεφτόταν πως είχε μάθει και είχε μια καλή δουλειά στα χέρια του και πως θα μπορούσε να δουλέψει για εκείνους τους ανθρώπους σ' εκείνη τη πόλη, για να μην πεινάει και για να μην καταντήσει να ζητιανεύει για να ζει! Να ζήσει κι αυτός σαν άνθρωπος!

Στα μέρη του, έφτιαχνε κατσαρόλες, κούπες, μαχαίρια και άλλα μαγειρικά σκεύη.

Βέβαια, έφτιαχνε και σπαθιά και τσεκούρια και ότι τέλος πάντων του ζητούσαν να φτιάξει, γιατί το σίδερο και το ατσάλι το δούλευε καλά! Ήταν καλός μάστορας!

Με τις σκέψεις αυτές αποκοιμήθηκε και όπως ήτανε πολύ κουρασμένος, κοιμήθηκε του καλού καιρού!

Όταν ξημέρωσε για τα καλά και η φωτιά είχε φτάσει στα τελευταία της, ο σιδεράς ξύπνησε.

Σηκώθηκε όρθιος και άρχισε να σκεπάζει με χώμα τη φωτιά.

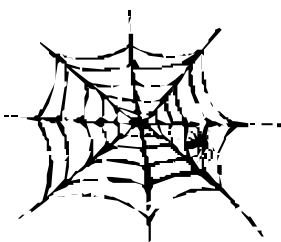
Μετά, ξεκρέμασε το υπόλοιπο ψητό, μάζεψε και τα υπόλοιπα πράγματά του μέσα στο σάκο, τον

φορτώθηκε και ξεκίνησε να κατεβαίνει προς τα κάτω την πλαγιά, χορτασμένος και από φαγητό και από ύπνο, με περισσότερες δυνάμεις και με τη σκέψη του στραμμένη εκεί που πήγαινε.

«Άραγε», σκεφτόταν πάλι, «θα μπορέσω να βρω δουλειά, καλούς ανθρώπους εκεί που πάω; Θα τα καταφέρω να στεριώσω;»

Περπάτησε αρκετή ώρα! Είχε κατέβει το μεγαλύτερο σχεδόν μέρος της πλαγιάς και ο ήλιος που τον συντρόφευε μέχρι τότε, άρχισε να χάνεται πίσω από δυο τρία πυκνά σύννεφα, που το χρώμα τους γινότανε ολοένα και πιο σκούρο!

Ξαφνικά σηκώθηκε αέρας, που έκανε τους θάμνους να λυγίζουνε ίσαμε τη γης, λες και υποκλινόταν στο σιδερά που περνούσε από εκεί με πιο γρήγορο βηματισμό.

Ζιέκρινε τότε, εκεί στο βάθος, αρκετά μακριά μια χαράδρα και βάλθηκε να φτάσει γρήγορα εκεί, μήπως και βρει κάποιο μέρος για να κρυφτεί από τη βροχή που σίγουρα θα ξεσπούσε από στιγμή σε στιγμή...!

Όταν άρχισαν να πέφτουν οι πρώτες χοντρές σταγόνες της βροχής, η απόσταση που τον χώριζε από μια μικρή εσοχή της χαράδρας, κάτι σαν σπηλιά, ήταν

μικρή και κατάφερε να χωθεί γρήγορα μέσα της
νοιώθοντας την καρδιά του να χτυπάει πολύ τρελά!

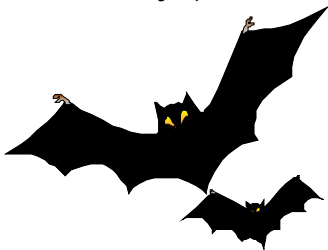
Ευτυχώς όμως, γιατί μόλις ξεφόρτωσε το μεγάλο
του σάκο από την πλάτη του, ξέσπασε η βροχή που
ήταν και δυνατή και πυκνή. Μια βροχή που τη
συνόδευαν αστραπές και βροντές και που δε φαινόταν
να έχει διάθεση να σταματήσει!

Για να περάσει λίγο η 'ώρα, αποφάσισε να
εξερευνήσει τη σπηλιά. Μπορεί, το άνοιγμά της να
είναι μικρό και στενό, αλλά όσο προχωρούσε προς τα
μέσα το άνοιγμα μεγάλωνε και το βάθος της σπηλιάς
έμοιαζε να μην έχει τελειωμό, άσε που όσο
προχωρούσε προς τα μέσα το σκοτάδι γινόταν πιο
πυκνό.

Σταμάτησε και τύλιξε γύρω από το μακρύ του
μαχαίρι μερικά κουρέλια που βρήκε εκεί, τα έδεσε
σφιχτά μεταξύ τους, τα έβαλε φωτιά κι έτσι έφτιαξε
ένα πρόχειρο πυρσό. Το κράτησε ψηλά.

Ο πυρσός έφεξε ένα γύρω του και η φλόγα
τρεμόπαιξε σα να έκανε ρεύμα από κάπου εκεί μέσα.

Προχώρησε ακόμα πιο πολύ και έφτασε σε ένα
στένεμα της σπηλιάς. Πίσω όμως από το στένεμα η
σπηλιά γινόταν πολύ πιο φαρδιά, σαν μικρή πλατεία.

Εκεί κοντοστάθηκε και άρχιζε να περιεργάζεται τα βράχια ένα γύρω.

Στερέωσε κάπου τον πυρσό και κάθισε σε ένα κομμάτι βράχου που εξείχε.

Άρχισε να περιεργάζεται το χώρο.

Είχε μεγάλη υγρασία εκείνη η σπηλιά, από πολλά σημεία ψηλά. Πάνω από δυο μπόγια ύψος, έμπαζε νερό. Ίσως να ήταν από κάποια πηγή ή μήπως ήταν νερά της βροχής, που έμπαιναν στη σπηλιά από όπου μπορούσαν; Ποιος ξέρει...!

Ξαφνικά, από κάποιο σκοτεινό σημείο, εκεί απέναντί του, εμφανίστηκε ένας αδύνατος καμπουριασμένος γέρος που στηριζόταν σε μια μακριά μαγκούρα. Προχώρησε με δυσκολία και στάθηκε καταμεσής του χώρου. Αδύναμος και φοβισμένος πολύ. Ο σιδεράς, σηκώθηκε, πήρε τον πυρσό στα χέρια του και πήγε προς το μέρος του...

-Γέρο, μη φοβάσαι. Είμαι ο Άμονας ο σιδεράς, ήρθα από πολύ μακριά.... Έξω βρέχει, αστράφτει και βροντά και τελειωμό δεν έχει! Πέραστικός από τα μέρη σας και από τούτη την κρυμμένη σπηλιά όπου χάθηκα χωρίς να το πολυσκεφτώ ωσότου να περάσει η μπόρα... Εσύ όμως, ποιος είσαι; Ποιος είσαι και τι ζητάς σε τούτη τη σπηλιά; Πώς ζεις; Πώς τρέφεται γέρο και πού κοιμάσαι; Δεν έχεις δικό σου σπίτι;

-Τούτη η σπηλιά ξένη, που διάβηκες, είναι το σπιτικό μου! Το νερό, που από τα βράχια τρέχει, είναι που με κρατάει στη ζωή, κι αν καμιά ρίζα ξεχαστεί και κάνει κατά δώθε, είναι το φαγητό μου! Άδειο είναι το

στομάχι μου, πολύ καιρό, άδεια και η κοιλιά μου κι αυτά τα πανιά επάνω μου, που τη γύμνια μου σκεπάζουν, είναι όλα κι όλα τα υπάρχοντά μου!

-Μια μάγισσα κακιά με καταράστηκε, με έχωσε σε τούτη την τρύπα, που μοιάζει με σπηλιά, να ζήσω μοναχός μου! Μου πήρε όλη τη δύναμή μου, μου έκλεψε τα χρόνια μου, μου πήρε και το φως μου! Δεν βλέπω παρά σκοτάδια μόνο! Αν νύχτα είναι ή πρωί απ' των πουλιών το κελάηδισμα το ξέρω μόνο! Μα, να ξέρεις ακούω ακόμα καλά, κι ακόμα πιο καλά μυρίζω!

-Τέρο μου, κατάλαβα...! Μα, δε μου είπες ακόμα τ' όνομά σου; Εγώ σου είπα το δικό μου! Πώς να σε φωνάζω; Ξέρεις το... »γέρος« δε μου καλοαρέσει!

-Εγώ είμαι ο Τιάστα ο μάγος ή καλύτερα ήμουν ο μέγας μάγος του βασιλιά! Σήμερα τίποτα δεν είμαι... Η Κάρκια η βασίλισσα, μάγισσα κακιά, όλα μου τα πήρε! Όμως δεν κατάφερε να πάρει και τη σκέψη μου, δεν κατάφερε να....

Ο γέρο-μάγος, σταμάτησε απότομα! Σαν να είχε κάποιο μεγάλο μυστικό που φοβήθηκε να το φανερώσει στον ξένο...! Ο Άμοντας, έβγαλε την κάπα του την έστρωσε σε ένα στεγνό μέρος και βοήθησε το μάγο να καθίσει. Μετά πήρε στο χέρι τον πυρσό και γύρισε πίσω στην είσοδο της σπηλιάς, μάζεψε ότι πράγματα είχε αφήσει εκεί και επέστρεψε κοντά στο μάγο. Του έδωσε στα χέρια το ψητό και του είπε να το φάει για να δυναμώσει κάπως.

-Έξω ακόμα η βροχή έχει πολλά κέφια, δε λέει να κοπάσει κι εγώ πρέπει να φύγω. Πρέπει να προλάβω πριν πέσει το σκοτάδι να φτάσω και τα περάσω τα τείχη και να μπω στην πόλη. Να προλάβω πριν οι πύλες της κλείσουν!

Ο γέρο-μάγος αν και είχε μείνει νησιτικός πολλές μέρες και νύχτες, άρχισε να μασουλάει το φητό αργά αργά λες και φοβόταν μήπως τελειώσει γρήγορα ο λαγός, ενώ ο σιδεράς έβγαλε από το σάκο του την κούπα του, την γέμισε νερό και του έδωσε να πιει.

-Έφαγα το πιο καλό και το πιο νόστιμο φαγητό. Σ' ευχαριστώ πολύ Άμωνα, να είσαι καλά! Αυτό που έκανες για μένα δε θα το ξεχάσω ποτέ και να είσαι βέβαιος πως κάποτε, όχι πολύ αργά θα σου το ξεπληρώσω! Σου εύχομαι να πετύχεις στο σκοπό σου! Και, πρόσεξε, μακριά από το βασιλιά και τη βασίλισσα. Ειδικά από τη βασίλισσα που είναι πολύ

κακιά μάγισσα!

-Έννοια σου Γιάστα, εγώ θα κοιτάζω μόνο τη δουλειά μου κι αν ο βασιλιάς μου ζητήσει να του φτιάξω κάτι, τότε θα το σκεφτώ πολύ με αυτά που άκουσα και έμαθα από σένα....

-Εγώ λέω παιδί μου, όταν φτάσεις εκεί κοίταξε να βρεις μια δουλειά πάνω στην τέχνη σου.

-Ο καλός ο μάστορας δεν χάνεται! Να δουλέφεις την τέχνη σου και να ξέρεις πως όλα θα είναι μια χαρά!

-Αν κάποτε χρειαστείς κάτι, κάποια βοήθεια να έρθεις να με βρεις! Έτσι κι αλλιώς θέλω να σε ξαναδώ. Φαίνεται οι μοίρες μας μαζί θα βαδίσουν από δώ και μπρος. Πρόσεξε όμως!

-Εκεί που θα πας θα βρεις ανθρώπους κακούς, πονηρούς, μοχθηρούς βέβαια θα ανταμώνεις και καλούς ανθρώπους! Άντε, πήγαινε τώρα! Η βροχή σταμάτησε! Πήγαινε να προλάβεις τις πύλες ανοιχτές!

Πήγαν μαζί μέχρι την έξοδο της σπηλιάς και έκπληκτος ο Άμονας είδε πως, πραγματικά η βροχή είχε σταματήσει!

-Ε, τι! Δε σταμάτησε η βροχή; Σταμάτησε!

-Σου είπα Άμονα σιδερά και μυρίζω καλά και ακούω καλά. Άκουσε, εκεί που πας, σε κανένα μην πεις ότι με είδες κι ότι μου μίλησες! **Άκούς; Σε κανέναν!!!** Άντε τώρα, πήγαινε στο καλό!...

Έφυγε ο Άμονας ο σιδεράς από τη σπηλιά φορτωμένος με πολλές σκέψεις, αλλά και ευχαριστημένος που βοήθησε τον γέρο μάγο. Έστω και για μια φορά, μετά από καιρό ο βασανισμένος Τιάστα ευχαριστήθηκε φαγητό! Όταν βγήκε στο ξέφωτο, γύρισε και κοίταξε προς το μέρος της σπηλιάς. Είδε το γέρο-μάγο να στέκει ακόμα εκεί.

Σήκωσε το χέρι του και τον χαιρέτησε. Μα, τί στο καλό κάνω, αφού δε βλέπει...

Και τότε, είδε έκπληκτος το Γιάστα το μάγο, να του κουνά το χέρι σα να τον χαιρετάει...

Ο σιδεράς, συνέχισε το δρόμο του και μουρμούριζε συνέχεια για εκείνο το περιστατικό και αναρωτήθηκε πολλές φορές, αν πραγματικά είναι τυφλός!

Άραγε, μήπως του είπε ψέματα; Όμως, τόση ώρα μαζί του ήτανε σίγουρος πως δε βλέπει καθόλου, αλλά πάλι πως τον χαιρέτησε. Μπα, θα του φάνηκε....

Ο Άμυνας, συνέχισε το δρόμο του...

Περπάτησε, περπάτησε, για αρκετή ώρα ώσπου φάνηκε, καθαρά πια, η πόλη με τα μεγάλα τείχη... Τώρα που είχε πλησιάσει αρκετά έβλεπε τα τείχη πολύ μεγαλύτερα, και, όπως άρχισε να νυχτώνει και σε συνδυασμό με τις μαύρες πέτρες που ήτανε χτισμένα τα τείχη και τους φρουρούς που έβλεπε με τις σκούρες στολές και τα ακόντια στο χέρι, τρόμαξε λίγο...

Συνέχισε πάντως μέχρι την πύλη και κατάφερε να περάσει μέσα γιατί είχαν αρχίσει να σηκώνουν τη γέφυρα. Τύρω γύρω από τα τείχη είχανε φτιάξει μια τάφρο που ήταν γεμάτη από νερό. Με το «κόλπο» αυτό ήταν πολύ δύσκολο να πλησιάσει τα τείχη ο

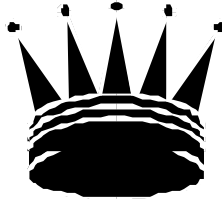
εχθρός, γιατί η τάφρος με το νερό ήταν ολόγυρα κι έτσι προστάτευε όλα τα σημεία...

Όταν πέρασε τη μεγάλη πύλη περπάτησε στο βάθος, όπου είδε ανθρώπους μαζεμένους γύρω από φωτιές που είχαν ανάψει, να κουβεντιάζουν χαμηλόφωνα μεταξύ τους και να αστειεύονται. Άλλες παρέες έφηναν κρέατα στη φωτιά κι έτρωγαν κι άλλες παρέες είχαν καθίσει κάτω στη γη ενώ μια γυναίκα χόρευε γύρω από τη φωτιά κι εκείνοι έπιναν κρασί, γελούσαν και χειροκροτούσαν για τις φριγούρες που έκανε με το χορό της η γυναίκα.

Κάποια στιγμή σταμάτησε να πάρει μια ανάσα και πρόσεξε ένα χτιστό μέρος και μια παλιά ταμπέλα να κρέμεται από έξω που έγραφε «ΠΑΝΔΟΧΕΙΟ». Δίπλα ακριβώς από το πανδοχείο ήταν ο σιδεράς της πόλης και εκείνη τη στιγμή μάλιστα, είχε πυρώσει ένα σίδερο στο καμίνι, πάνω στα αναμμένα κάρβουνα και το χτυπούσε πάνω σε ένα χοντρό μεγάλο σίδερο που χρησιμοποιούσε σαν αμόνι. Ο Σιδεράς, χωρίς να σταματήσει να ανεβοκατεβάζει με δύναμη το βαρύ σφυρί του πάνω στο καυτό σίδερο το ρώτησε:

-Τι θέλεις ξένε; Τι ψάχνεις;

-Για σου σιδερά. Με λένε Άμωνα. Μόλις ήρθα εδώ και ψάχνω κάποιο μέρος για να φάω κάτι και να περάσω τη νύχτα μου.

Ο σιδεράς σταμάτησε κι έβαλε πάλι το σίδερο μέσα στη φωτιά. Πήγε κοντά του και τον ρώτησε:

-Από που έρχεσαι ξένε;

-Έρχομαι από πολύ μακριά, από άλλη χώρα. Το όνομά μου σου το είπα, και φάχνω για να φάω κάτι κι ένα μέρος να κοιμηθώ. Αύριο θα φάσω για δουλειά!

-Μάλιστα! Πες μου όμως, τι δουλειά θα βρεις εδώ; Τι δουλειά ξέρεις να κάνεις;

-Θούλενα σιδεράς στον τόπο μου κι αυτό ξέρω να κάνω και πολύ καλά μάλιστα, αν θέλεις θα σου δείξω τί ξέρω να κάνω...!

-Χα! Χα! Χα! Με έκανες και γέλασα! Ξέρεις Εγώ είμαι ο Ζέρας ο σιδεράς όλων όσων ζούν εδώ και βέβαια είμαι και ο επίσημος σιδεράς του βασιλιά! Λοιπόν! Θέλεις να φας είπες... Έχεις χρήματα;

-Ναι, έχω κάτι λίγα...!

-Ωραία: Λοιπόν, κάτσε εκεί στην άκρη να τελειώσω με αυτό που φτιάχνω και θα πάμε μαζί για φαγητό κι όσο για το που θα κοιμηθείς....θα δούμε... κάτι θα γίνει..!

Τελείωσε τη δουλειά που έκανε ο σιδεράς και πήγανε μαζί και φάγανε, όχι στο πανδοχείο όμως, αλλά πίσω από το σιδεράδικο, όπου είχε μια μεγάλη αυλή και στο βάθος ήτανε το σπίτι του Ζέρα, ο

αχυρώνας, ο στάβλος για τα ζώα, το κοτέτσι για τις κότες!

Εκεί γνώρισε την οικογένεια του Ζέρα, δηλαδή τη γυναίκα του Μάρα και τη μοναχοκόρη του Έντα, μια πολύ όμορφη κοπέλα, γαλανομάτα και κοκκινομάλλα.

Καλοί άνθρωποι όλοι τους, αν εξαιρέσεις το Ζέρα που ήτανε λίγο φωνακλάς. Φωνακλάς αλλά μάλλον ήτανε καλός άνθρωπος...!

Οι δυο γυναίκες είχαν μαγειρέψει από νωρίς φασόλια, τηγανιτά αυγά, είχαν ψήσει ψωμί ζυμωτό, καλαμπόκια βραστά. Απλά σπιτικά φαγητά που έφαγαν με μεγάλη όρεξη και ήπιαν και μπόλικο κρασί....

Ο Άμυνας ζήτησε από τον Ζέρα να πάει να βουλευτεί μέσα στον αχυρώνα, για να μην τους ανησυχήσει...

-Πήγαινε να κοιμηθείς όπου θέλεις, του είπε ο Ζέρας και τράβηξε ο ίδιος για το κρεβάτι του...

Ο Άμυνας βολεύτηκε καλά εκεί στον αχυρώνα, πήρε και τις δυο κουβέρτες που του έδωσαν οι γυναίκες και ξάπλωσε. Από τη σκέψη του πέρασε όλη εκείνη η ταλαιπωρία που είχε στο μεγάλο του ταξίδι, η γνωριμία του με το γέρο-μάγο, η γνωριμία με το Ζέρα και την οικογένειά του, ώσπου αποκοιμήθηκε...

Κοιμήθηκε ο Άμυνας του καλού καιρού, εκείνο το βράδυ και την άλλη μέρα ξύπνησε πρωί πρωί όταν άκουσε να λαλεί ο πετεινός που είχε σκαρφαλώσει επάνω στο κοτέτσι.

Μόλις είχε χαράξει η μέρα, αλλά σηκώθηκε
ξεκούραστος και με πολύ όρεξη για...δουλειά!

Ο Ζέρας, ο σιδεράς ήτανε στο εργαστήριό του.
Μάλιστα είχε ανάψει ήδη το καμίνι του και δούλευε...

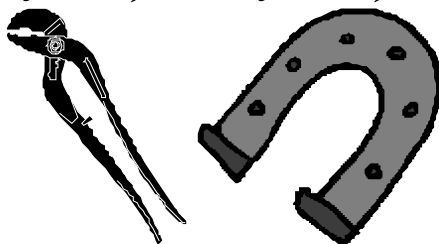
-Καλημέρα Ζέρα!

-Καλημέρα Άμονα! Κοιμήθηκες καλά;

-Α! Κοιμήθηκα πολύ καλά: Ίσαμε το πρωί.

-Νοιώθω ξεκούραστος κι έτοιμος για δουλειά...

-Α, έτσι ε; Αυτό είναι καλό, πολύ καλό. Τώρα
λοιπόν θα δούμε την τέχνη σου. Θα δούμε πόσο ξέρεις
να μαστορεύεις το σίδερο. Θέλεις να δοκιμάσεις;

Έβαλαν ένα δεύτερο κομμάτι σίδερο στο καμίνι,
το πύρωσε η δυνατή φωτιά και ο Άμονας άρχισε να το
σφυρηλατεί με μεράκι. Σε λίγη ώρα έφτιαξε ένα
εργαλείο για όργωμα που είχε παραγγελιά ο Ζέρας
και του το έδειξε. Εκείνος, το πήρε στα χέρια του, το
κοίταξε καλά-καλά και έμεινε ευχαριστημένος.

-Ωραία, πολύ ωραία Άμονα! Μου είπες ότι θα
ψάξεις για δουλειά, έτσι δεν είναι;

-Ναι, πρέπει να βρω μια δουλειά...

-Ωραία! Αν θέλεις μπορείς να πας μια βόλτα στο
παζάρι, να γνωρίσεις την πόλη, αλλά μη ψάχνεις
άδικα για δουλειά γιατί δεν θα βρεις πουθενά.
Τουλάχιστον για την τέχνη που ξέρεις να κάνεις.

Κάνε λοιπόν τη βόλτα σου και όταν γυρίσεις θα ξαναμιλήσουμε. Εδώ έχει πολύ δουλειά. Μάλλον θα σε πάρω στη δούλεψή μου...

Έφυγε ο Άμυνας, γύρισε όλη την πόλη μέσα από τα τείχη, ανακατεύτηκε με πολλούς που είχαν φτάσει στο παζάρι, άκουσε τις φωνές τους, τις διαφωνίες τους με ότι πράγματα προσπαθούσαν να πουλήσουν ή να αγοράσουν. Κάποια στιγμή πλησίασε έναν πάγκο που πουλούσε σκεύη μαγειρικής, κύπελλα και άλλα...

Πιο πολύ πήγε κοντά για να δει την ποιότητά τους μιας και ήταν αντικείμενο της δουλειάς του. Ενδιαφέρθηκε να μάθει ποιος τα κατασκεύαζε, ποια ήταν η τιμή τους και τέτοια. Τελικά πρότεινε στον έμπορο συνεργασία. Του εξήγησε ότι είναι σιδεράς κι ότι μπορούσε να φτιάξει πολλά περισσότερα από εκείνα που είχε στον πάγκο του και μάλιστα πολύ πιο όμορφα και καλά. Τουλάχιστον πιο καλοφτιαγμένα από εκείνα που έβλεπε επάνω στον πάγκο του έμπορα, αυτό ήταν σίγουρο!

Φυσικά θα εύρισκαν και τρόπο για να μην τα χαλάσουν στην τιμή. Έμεινε αρκετή ώρα στο παζάρι και περιεργάστηκε και άλλους πάγκους με παρόμοια είδη. Τελικά επέστρεψε σ' εκείνον τον πάγκο και συμφώνησε με τον έμπορο να ξεκινήσουν μια συνεργασία και μάλιστα ο έμπορος του είπε να κατασκευάσει δυο κατσαρόλες για φαγητό, πέντε κούπες για κρασί, ένα μικρό σπαθί, και δυο μαχαίρια. Επέστρεψε, αργά το μεσημέρι ο Άμυνας στο

εργαστήρι του Ζέρα, πολύ ικανοποιημένος από τη βόλτα στο παζάρι.

-Καλώς του! Άμωνα, άργησες αλλά δεν πειράζει. Τι λές πάμε στο σπίτι για να φάμε;

-Ευχαριστώ Ζέρα. Να είσαι καλά! Θέλω να μιλήσουμε για δουλειές!...

-Ωραία! Να μιλήσουμε, αλλά ας φάμε πρώτα...

Μετά από το φαγητό ο Ζέρας του είπε ότι αποφάσισε να τον πάρει στο μαγαζί του και να δουλεύουνε μαζί. Θα δουλεύουνε μαζί και θα μοιράζουν τα κέρδη τους. Τά μισά ο Ζέρας και τα άλλα μισά ο Άμοντας.

Ο Άμοντας δεν δέχτηκε να γίνει έτσι... Του εξήγησε ότι πρόκειται να κάνει μια δουλειά, μια συνεργασία με ένα έμπορο που γνώρισε στο παζάρι κι έτσι θα μπορούσαν να συνεργαστούν καλά και δίκαια. Ο Ζέρας θα έβαζε την πρώτη ύλη, δηλαδή το σίδερο, το χαλκό, το μαγαζί, τα εργαλεία κλπ και θα δούλευαν μαζί και οι δύο κι εφόσον πήγαιναν καλά οι δουλειές τότε θα μοιράζαν τα χρήματα κρατώντας τα περισσότερα ο Ζέρας.

Έτσι θεώρησε ο Άμονας ότι ήτανε πιο τίμιο επειδή εκείνος θα έβαζε στη δουλειά τα περισσότερα, άρα θα έπρεπε να κερδίζει και τα περισσότερα.

Έτσι, ξεκίνησε μια καλή συνεργασία και οι δυο σιδεράδες κέρδιζαν αρκετά, γιατί ήταν και οι δυο πολύ καλοί στη δουλειά τους.

Έφτιαξαν κι ένα μικρό σπιτάκι για τον Άμονα εκεί στην αυλή για να κοιμάται, έτρωγαν όμως όλοι μαζί στο σπίτι του Ζέρα.

Μια μέρα, ο βασιλιάς Κάκος και η βασίλισσα Κάκια, πήγαν με τη βασιλική άμαξα τους και φυσικά με τη συνοδεία πολλών στρατιωτών και φρουρών, στο παζάρι! Εκεί, στον πάγκο εκείνου του έμπορου, που συνεργαζόταν ο Άμονας, είδε ένα μικρό σπαθί και του γνάλισε.

Διέταξε να σταματήσει η άμαξα και ζήτησε από ένα φρουρό να του πάρει εκείνο το σπαθί στην άμαξα. Ο φρουρός πήγε στον πάγκο ξεκρέμασε το σπαθί και το πήγε στο βασιλιά και στη βασίλισσα που περίμεναν μέσα στην άμαξα.

Ο βασιλιάς θαύμασε την πολύ καλή δουλειά που έβλεπε επάνω στο σπαθί και διέταξε να παρουσιαστούν στο παλάτι, την επόμενη μέρα το πρωί, ο έμπορος αλλά και ο κατασκευαστής του σπαθιού.

Παρουσιάστηκε την άλλη μέρα πρωί πρωί ο έμπορος στο παλάτι, μπροστά στο βασιλιά μόνος του. Ο βασιλιάς όταν έμαθε ότι ο κατασκευαστής του σπαθιού δεν ήταν μαζί του, θύμωσε, έγινε θηρίο!

Πλήρωσε τον έμπορο και μάλιστα του έδωσε περισσότερα χρήματα από την αξία του σπαθιού, αλλά τον διέταξε να πάει να βρει εκείνον που το έφτιαξε και να τον φέρει έστω και με το ζόρι στο παλάτι. Έδωσε διαταγή σε έναν φρουρό να συνοδεύσει τον έμπορο για να πάνε να βρουν τον Άμωνα.

Όταν αργότερα ο φρουρός μαζί με τον έμπορο πήγαν στο εργαστήριο του Ζέρα, βρήκαν τον Άμωνα μουντζουρωμένο από τον καπνό του καμινιού και τα σίδερα, να πυρώνει και να μαστορεύει ένα μεγάλο σπαθί. Του εξήγησε ο έμπορος τι ακριβώς τον διέταξε ο βασιλιάς και έτσι αποφάσισε αυτή τη φορά να παρουσιαστεί στο βασιλιά.

Ο έμπορος επέστρεψε στον πάγκο του και ο φρουρός περίμενε να ετοιμαστεί ο Άμοντας για να τον πάει στο παλάτι και να παρουσιαστεί στο βασιλιά και στη βασίλισσα. Όταν πήγε στο παλάτι είχε πάρει μαζί του ένα κύπελλο μεταλλικό με ωραία σκαλίσματα. Το έδειξε στο βασιλιά και του το δώρισε.

Ο βασιλιάς θαύμασε τη δουλειά του σιδερά και μάλιστα του έδωσε παραγγελία να φτιάξει και άλλα κύπελλα και ένα μικρό σπαθί για να το προσφέρει στη βασίλισσα.

Η βασίλισσα όμως θύμωσε που ο Άμοντας δεν παρουσιάστηκε αμέσως στο παλάτι και παρόλο που

πρόσφερε το κύπελλο στο βασιλιά, θέλησε να του κάνει κακό και διέταξε πριν φύγει ο σιδεράς να παρουσιαστεί στη βασίλισσα. Όταν οι φρουροί του πήγανε μπροστά στη βασίλισσα, εκείνη έκανε την καλή και του πρόσφερε ένα κύπελλο κρασί.

Ο σιδεράς ήπια το κρασί που του έδωσε η βασίλισσα, την ευχαρίστησε και της υποσχέθηκε ότι την άλλη φορά που θα πήγαινε στο παλάτι θα της έφερνε ένα πολύ ωραίο δώρο...

Όταν έφευγε από το παλάτι, πάντα με τη συνοδεία του φρουρού, ζαλίστηκε και έπεσε κάτω. Ο φρουρός, σέρνοντάς τον, τον κατέβασε κάτω στα υπόγεια που ήταν οι φυλακές του παλατιού και τον παρέδωσε στο δεσμοφύλακα.

Εκείνος με τη σειρά του έδεσε με αλυσίδες τον Άμωνα και τον πέταξε σε ένα μπουντρούμι. Ο φρουρός πήγε στη βασίλισσα και της είπε ότι η διαταγή της εκτελέστηκε...!

Άδικα ο Ζέρας και η οικογένειά του περίμεναν το ίδιο μεσημέρι να γυρίσει από το παλάτι ο Άμοντας. Η κακιά βασίλισσα, που θύμωνε με όλους και με όλα, φυλάκισε τον άτυχο σιδερά.

Αυτή όμως η ενέργειά της δε θα της έβγαίνε σε καλό...

Οι μέρες περνούσαν και ο καλός σιδεράς ζούσε μέσα στη βρώμα, με λίγο νερό και λίγο φαγητό, στα σκοτεινά μπουντρούμια του παλατιού...

Ο Ζέρας και η οικογένειά του έμαθαν το πάθημα του Άμωνα αλλά δεν μπορούσαν να κάνουν κάτι για

να τον βοηθήσουν. Η Έντα, η κόρη του Ζέρα ετοίμασε μια μέρα ψωμί, φαγητό, φρούτα και κρασί για να τα πάει στην κυρία Θεοδώρα, άλλοτε κυρία επί των τιμών της βασίλισσας, που ζούσε έξω από τα τείχη. Εκεί την είχε εξορίσει η βασίλισσα. Η καημένη η κυρία Θεοδώρα, αρρώστησε όπως τριγυρνούσε έξω από τα τείχη ψάχνοντας να βρει κάτι να φάει και λίγο νερό για να πιει και βέβαια δεν την πλησίαζε κανένας.

Ο μόνος άνθρωπος που δε φοβόταν να την πλησιάσει ήταν η Έντα κι έτσι κατά καιρούς της πήγαινε κάτι για να φάει και να κρατηθεί στη ζωή. Ένοιωθαν υποχρεωμένοι όλοι τους: Ο Ζέρα, η Μάρα και η Έντα σ' εκείνη τη γυναίκα γιατί η Μάρα για να γεννήσει την Έντα υπέφερε πολύ και εκτός που είχε δύσκολη εγκυμοσύνη, είχε και δύσκολη γέννα και η γυναίκα εκείνη τη βοήθησε να γεννήσει και τη συμπαραστάθηκε πολύ!

Έφυγε λοιπόν η κοπέλα από το σπίτι της με τα λίγα τρόφιμα στο χέρι και πήγε να τη βρει. Βγήκε έξω από τα τείχη και άρχισε να την ψάχνει χωρίς αποτέλεσμα. Έφραξε σχεδόν όλη την περιοχή. Είχε απομακρυνθεί πολύ όταν συνάντησε έναν ταξιδιώτη, επάνω στο άλογό του, που επέστρεφε στην πόλη από ένα μακρινό του ταξίδι και τον ρώτησε αν συνάντησε

στο δρόμο του μια γυναίκα. Πραγματικά εκείνος ο άγνωστος ταξιδιώτης είχε δει την γυναίκα εκείνη.

Ναι! Είχε δει μια γυναίκα που ήτανε βρώμικη και φοβισμένη. Αλλά όταν τη φώναξε να πάει κοντά του, εκείνη τρομαγμένη έτρεξε κατά πάνω προς το βουνό. Χώθηκε μέσα στο δάσος και δεν την ξαναείδε...

Η Έντα, ευχαρίστησε τον ταξιδιώτη και πήρε το μονοπάτι που οδηγούσε στο βουνό.

Περπατούσε πολύ ώρα. Τα πόδια της είχαν πληγωθεί από τα αγριόχορτα και από τους θάμνους όπως περνούσε από ανάμεσά τους αλλά δεν σταματούσε. Προχωρούσε συνέχεια, γνωρίζοντας ότι κάποια στιγμή θα συναντούσε την άτυχη γυναίκα!

Μετά από πολύ ώρα πεζοπορία, έφτασε κοντά στη σπηλιά εκείνη που ζούσε ο Γιάστα ο μάγος.

Φυσικά η Έντα δεν γνώριζε ότι στη σπηλιά ζούσε κάποιος κι έτσι προχώρησε μέχρι εκεί χωρίς φόβο.

Ο μόνος φόβος που ένιωθε ήταν μήπως και βρεθεί απέναντι σε κάποιο άγριο ζώο.

Σταμάτησε απότομα! Πέρασε από το μυαλό της μήπως κάποιο άγριο ζώο την ορμούσε για τα τρόφιμα που είχε μαζί της και έτσι δίστασε να προχωρήσει κι άλλο.

Αλλά πάλι, είχε περάσει η ώρα! Δεν ήξερε τί να κάνει. Να προχωρήσει ή να γυρίσει πίσω;

Τότε, είδε την κυρία Θεοδώρα, που, της έκανε νόημα να πάει κοντά της.

ΗΣύχασε κάπως και προχώρησε με σταθερά βήματα κι έφτασε κοντά της.

Της έδωσε τα τρόφιμα. Εκείνη τα πήρε και χώθηκε μέσα στη σπηλιά.

Η Έντα, γύρισε να φύγει. Δεν πρόλαβε όμως να απομακρυνθεί πολύ όταν άκουσε τη Θεοδώρα να τη φωνάζει να πάει πίσω.

Τι να κάνει! Γύρισε πίσω...!

Προχώρησε αρκετά ώσπου βρήκε τη γυναίκα να κάθεται κάτω. Δίπλα της, καθόταν κι ένας γέρος και έτρωγαν μαζί από τα φαγητά που της πήγε.

-Κάθισε παιδί μου, κάθισε. Κάνε μας λίγη παρέα και φεύγεις μετά. Νωρίς είναι ακόμα!

Η Έντα έκατσε κάπου απέναντί τους... Της έκανε εντύπωση πως ο γέρος δεν άπλωνε το χέρι για να πάρει κάτι, αλλά του το έδινε η γυναίκα στα χέρια. Έτσι κατάλαβε ότι ο γέρος ήταν τυφλός!

Όταν τελείωσαν ό,τι είχε φέρει η Έντα ο γέρος της είπε να πλησιάσει. Σηκώθηκε η κοπέλα με κάποιο δισταγμό και πήγε κοντά του.

-Κάθισε εδώ και μη φοβάσαι! Πες μου τώρα τι γίνεται μέσα στην πόλη. Τι κάνει ο πατέρας σου, η μητέρα σου... με τον Άμωνα πως τα πάτε; Ο Άμοντας είναι καλό παλικάρι! Η Έντα έβαλε τα κλάματα...

-Έλα, μη κλαις και μη σκοτίζεσαι ο Άμοντας είναι καλά εκεί που είναι, δηλαδή εκεί που τον πέταξε η κακιά βασίλισσα, αλλά σήμερα, το πολύ αύριο θα βγει από τη φυλακή. Στο λέω εγώ ο Γιάστα ο μέγας μάγος. Η Έντα με δάκρυα ακόμα στα μάτια του κοίταξε καλά-καλά με απορία.

-Μα, ο Άμονας είναι τώρα τόσες μέρες και από ότι μπόρεσε να μάθει ο πατέρας μου είναι κλεισμένος σε ένα μπουντρούμι και με το ζόρι του δίνουν λίγο νερό και λίγο φαγητό κι εκείνα μια φορά μόνο την ημέρα. Είναι πολύ αδύναμος πιά και δε μπορεί να δραπετεύσει από τη φυλακή... Πώς θα... φύγει;

-Μα, δε χρειάζεται να δραπετεύσει κόρη μου, θα τον ελευθερώσει ο βασιλιάς.

Έλα σκούπισε τα μάτια σου, μη κλαις... Να έχεις εμπιστοσύνη σε μένα και να κάνεις ότι σου πω...

-Τώρα, θέλω να πας πίσω στο σπίτι σου.

-Θα ετοιμάσεις τα πράγματα που θα σου πω και αύριο μόλις ανοίξουν οι πύλες θα μου τα στείλεις με τον Άμονα. Τα υπόλοιπα θα τα μάθεισ αργότερα...

Τι είπε ο γέρο-μάγος στο κορίτσι να φτιάξει στο σπίτι της, ποια πράγματα θα έστελνε με τον πατέρα της, δε θα μάθουμε ποτέ. Για ένα πράγμα το κορίτσι ήταν σίγουρο ότι εκείνος ο γέρο-μάγος ότι έλεγε το έλεγε με σιγουριά στον εαυτό του, με εμπιστοσύνη στην ίδια, στη μητέρα της και στο πατέρα της...

Όταν έφυγε από εκείνη τη σπηλιά, πρόσεξε ότι περπατούσε χωρίς πια να φοβάται, χωρίς πια να ματώνουν τα πόδια της. Βάδιζε ανάμεσα από τα

αγριόχορτα και χωρίς να νοιώθει κούραση από εκείνο το μικρό ταξιδάκι της... Όταν γύρισε στο σπίτι της, οι γονείς της απλά την χαιρέτησαν και όταν άρχισε να ετοιμάζει ό,τι της παρήγγειλε ο γέρο-μάγος δεν τους παραξένευε καθόλου.

Όλο το βράδυ μάνα και κόρη ετοιμάζαν, έφτιαχναν μικρά δέματα, έβγαλαν και τύλιξαν κάτι ξύλινα κουτάκια μικρά, ίσως με βότανα, αλλά δεν μιλούσαν μεταξύ τους, απλά ετοιμάζαν ό,τι είχε ζητήσει ο μάγος. Ο Ζέρας, όλη νύχτα όσο οι γυναίκες έκαναν αυτά που έκαναν, εκείνος δούλευε στο καμίνι και στο αμόνι κι έφτιαξε ένα κύπελλο πολύ όμορφο, με σκαλίσματα και στολίδια. Πράγματικά βασιλικό! Ακόμα ετοίμασε κι ένα μαχαίρι μικρό, κοντό αλλά πολύ κοφτερό.

Την άλλη μέρα πρωί πρωί, έβαλαν σε ένα μεγάλο σάκο ό,τι είχαν ετοιμάσει. Ο Ζέρας έξεψε το άλογό του, πήρε στα χέρια του τον μεγάλο σάκο, το φόρτωσε στο άλογο και όταν ήταν έτοιμος να φύγει για τη σπηλιά, η κόρη του τον σταμάτησε. Του εξήγησε ότι τα πράγματα πρέπει να τα πάει ο Άμοντας στη σπηλιά. Έτσι της είπε ο γέρο-μάγος, έτσι έπρεπε να γίνει...

Ο Ζέρας και η Μάρα απόρησαν.

Πώς ήταν δυνατόν να πάει τα πράγματα ο Άμοντας αφού ήταν στη φυλακή; Τους εξήγησε η Έντα ότι θα έβγαине από τη φυλακή ο Άμοντας, γιατί έτσι της είχε πει ο γέρο-μάγος...

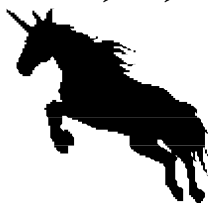
Εκείνη την ώρα άκουσαν φασαρία έξω από το μαγαζί του Ζέρα.

Έτρεξαν όλοι έξω, για να δουν τί συμβαίνει...

Μια άμαξα με δυο στρατιώτες είχε σταματήσει έξω από το εργαστήρι του Ζέρα και από μέσα έβγαλαν σε άθλια κατάσταση τον Άμουνα και σχεδόν τον πέταξαν κάτω στο δρόμο. Έτρεξαν και οι τρεις τους, σήκωσαν τον Άμουνα και τον κουβάλησαν μέσα στο σπίτι τους.

Εκεί, τον ξάπλωσαν σ' ένα κρεβάτι οι δυο γυναίκες, του περιποιήθηκαν τα τραύματά του και τον άφησαν να ξαπλώσει και να ηρεμήσει. Η Μάρα του ετοίμασε αμέσως ένα ζεστό ρόφημα που το ήπие σαν πεινασμένος και διψασμένος μαζί. Μετά του έφτιαξε μια σούπα, τον τάισαν όπως ήταν ξαπλωμένος και τον άφησαν να κοιμηθεί.

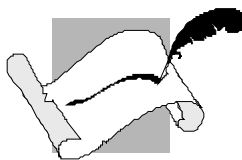
Τό απόγευμα κι ενώ ο Ζέρας ήταν στο εργαστήρι του και πύρωνε ένα κομμάτι σίδερο, ήρθε ο Άμουνας φρέσκος-φρέσκος και ζήτησε από το σιδερά να του δώσει το άλογό του, την «Αστραπή» και το σάκο με τα πράγματα για να τα πάει στη σπηλιά, στο Τιάστα!

Ο Ζέρας έμεινε με το στόμα ανοικτό, τόσο από τη ξαφνική βελτίωση της υγείας του Άμουνα όσο και από τα λόγια του... Μα, πού ήξερε για τα πράγματα, για τη σπηλιά και για το γέρο-μάγο; Ωστόσο δεν έχασε χρόνο, γιατί άρχισε να σκοτεινιάζει και σε λίγο θα έκλειναν οι πύλες, τον βοήθησε να ανέβει στο άλογο,

του έδωσε και το σάκο και τον συνόδευσε μέχρι την πύλη.

Έφυγε ο Άμυνας με την “Αστραπή”, βγήκε από τη μεγάλη πύλη και πήρε το δρόμο για τη σπηλιά. Το άλογο κάλπαζε, ακόμα και στις ανηφοριές σα να ήξερε το δρόμο. Στο μεταξύ, στο παλάτι η βασίλισσα έμαθε ότι ο βασιλιάς ελευθέρωσε τον Άμυνα και έγινε έξω φρενών. Απειλούσε όποιον έβλεπε μπροστά της, έβριζε τους πάντες και τα πάντα. Κατέβηκε η ίδια στα μπουντρούμια του παλατιού να δει εάν πραγματικά είχε ελευθερωθεί ο Άμυνας. Εκεί, τα έβαλε με το δεσμοφύλακα και διέταξε να τον μαστιγώσουν μπροστά της. Η κακία της δεν είχε ούτε αρχή ούτε τέλος. Τύρισε στο παλάτι και πήγε κατευθείαν να βρει το βασιλιά, που εκείνη τη στιγμή είχε ανέβει επάνω στα τείχη και έκανε έλεγχο. Όταν επέστρεψε στο παλάτι ο βασιλιάς, η κακιά βασίλισσα τον περίμενε για να του ζητήσει το λόγο, γιατί ελευθέρωσε τον Άμυνα.

Ο βασιλιάς, προκειμένου να ηρεμήσει τη βασίλισσα της είπε ψέματα ότι τον έριξε μέσα στο δάσος πέρα μακριά στο βουνό. Της είπε ακόμα πως στην άσχημη κατάσταση που ήτανε ο σιδεράς, ταλαιπωρημένος, νηστικός, αδυνατισμένος και πληγωμένος θα πέθαινε σίγουρα, εκτός κι αν τον κατασπάραξε κάποιο άγριο ζώο του δάσους. «Θα έχει

πεθάνει σίγουρα!» της είπε και, για να ηρεμήσει ακόμα περισσότερο η βασίλισσα, διέταξε δυο φρουρούς να πάνε να διαπιστώσουν ότι πέθανε ή ότι τον έφαγαν τα άγρια ζώα του δάσους.

Η βασίλισσα πριν φύγουν οι φρουροί, τους πήρε και πήγαν στο εργαστήρι της. Εκεί από ένα μπουκαλάκι με ισχυρό δηλητήριο, ράντισε τα σπαθιά τους με το δηλητήριο, ώστε εάν έβρισκαν ζωντανό ακόμα τον Άμωνα, να του μπηξουν τα δηλητηριασμένα σπαθιά τους στο κορμί του για να πεθάνει στα σίγουρα! Έτσι διέταξε η βασίλισσα, έτσι έπρεπε να γίνει!

Καβάλησαν τα άλογά τους οι δυο φρουροί κι έφυγαν για να ψάξουν να βρουν τον Άμωνα που εκείνη τη στιγμή έφυγε από τη σπηλιά ευχαριστημένος από τη συνάντησή του με τον Τιάστα το μάγο και έπαιρνε το δρόμο του γυρισμού.

Καβάλα στην «Αστραπή» ο Άμοντας επέστρεφε ήρεμος, χαρούμενος, ευχαριστημένος...! Τα βρώμικα ρούχα που φορούσε πριν, δεν υπήρχαν πια, τώρα ήταν ντυμένος με μια υπέροχη φορεσιά, βελούδινη, σαν κι εκείνες που φορούσαν οι πλούσιοι άρχοντες. Μετά από λίγη ώρα έφτασε έξω από τα τείχη, είχε όμως σκοτεινιάσει και πλησιάζοντας βρήκε τις πύλες κλειστές.

Η Αστραπή χλιμίντρισε και σηκώθηκε στα πισινά της πόδια, έξω από την πύλη. Ένας αξιωματικός από πάνω ακριβώς από την πύλη είδε εκείνη τη σκηνή και διέταξε να ανοίξουν πάλι την πύλη για να μπουν μέσα

το άλογο με του...άρχοντα! Σε λίγο, άρχισαν να κατεβαίνει η κρεμαστή γέφυρα με τις βαριές αλυσίδες κι έτσι ο Άμοντας με την «Άστραπή» μπήκαν μέσα καμαρωτοί! Τράβηξε κατευθείαν στο εργαστήρι του σιδερά, όπου τον υποδέχτηκαν ο Ζέρας, η Μάρα και η Έντα!

Πήγανε όλοι μαζί πίσω στο σπίτι και εκεί τους είπε με λίγα λόγια την περιπέτειά του και τους εξήγησε για την απότομη και απρόσμενη αλλαγή του.

Η Έντα, τον άκουγε με προσοχή, κρεμόταν σχεδόν από τα χείλη του.

Ήτανε πολύ ευχαριστημένοι από τις τελευταίες εξελίξεις.

Τους είπε ότι στο δρόμο συνάντησε τους δυο φρουρούς που έψαχναν για να τον σκοτώσουν, που, όχι μόνον δεν τον αναγνώρισαν, αλλά τον χαϊρέτησαν όπως αρμόζει σε άρχοντες. Ακόμα ότι θα γίνουν πολλές αλλαγές στο βασίλειο προς όφελος όλων, αλλά δεν πρέπει να μιλήσουν γι αυτό σε κανέναν.

«Εμείς, θα συνεχίσουμε τις δουλειές μας σα να μη συμβαίνει τίποτα. Δεν γνωρίζω τι θα γίνει από εδώ και πέρα...»

Εκείνες τις μέρες, οι δυο σιδεράδες έπεσαν με τα μούτρα στη δουλειά. Έφτιαχναν, έφτιαχναν... Σταματημό δεν είχαν. Ακόμα πιο πολλά, ακόμα πιο καλά αντικείμενα έβγαιναν από τα χέρια τους. Πολλές φορές, οι δυο γυναίκες πήγαιναν φαγητό για τους δυο άντρες στο εργαστήριο για να μην καθυστερούν από τη δουλειά τους. Οι παραγγελιές που είχαν ήταν πολλές και έπρεπε να τις τελειώνουν στην ώρα τους και να παραδίδουν την παραγωγή τους εγκαίρως.

Ένα πρωί, πριν ακόμα χαράξει η μέρα έκανε την εμφάνισή της η κυρία Θεοδώρα. Ήταν ντυμένη με μια ωραία φορεσιά, όμορφη, με αέρα αρχοντικό. Τη συνόδευαν δυο φρουροί. Η γυναίκα μπήκε στο εργαστήριο του Ζέρα, ενώ οι δυο φρουροί περίμεναν απ' έξω. Δεν είχε κανένα σημάδι από όσα είχε περάσει, ήταν υγιής, χαμογελαστή και πολύ ήρεμη.

Ζήτησε να μιλήσει με τον Άμωνα. Ο Άμοντας την οδήγησε πίσω στο σπίτι κι εκεί κάθισαν και μίλησαν για πολύ ώρα οι δυό τους.

Στο τέλος ο Άμοντας έφερε από το εργαστήριο κάποια αντικείμενα τυλιγμένα με προσοχή σε καθαρά άσπρα πανιά.

Πριν φύγει για το παλάτι η Θεοδώρα, ο Άμοντας πήγε στο σπιτάκι του και πήρε δυο κούπες για κρασί, που είχε φτιάξει με πολύ μεράκι. Τα τύλιξε σε ένα

βελούδινο κομμάτι ύφασμα και της τα έδωσε. Η γυναίκα τα πήρε, τα έδωσε στον έναν φρουρό και όλοι μαζί έφυγαν. Σε λίγο έφτασαν στο παλάτι και παρουσιάστηκε μπροστά στο βασιλιά.

Μίλησαν για πολύ ώρα με το βασιλιά, ο οποίος ήτανε ευθουσιασμένος από εκείνη την κουβέντα και ήρεμος και θα έλεγε κανείς ότι έμοιαζε σαν έναν καλό άνθρωπο, αν και ο βασιλιάς όπως είπαμε ήτανε κακός! Στο τέλος εκείνης της συνάντησης η Θεοδώρα, του έδωσε τα δώρα που είχε μαζί της και τελευταία τις δυο κούπες για κρασί. Τον είπε μάλιστα να πιουν κρασί μαζί με τη βασίλισσα, αλλά να ρίξει από πριν ένα υγρό που είχε μαζί της. Εκείνο το υγρό ήταν δηλητήριο, αλλά φτιαγμένο με τέτοιο τρόπο που δεν θα το καταλάβαινε η βασίλισσα αμέσως.

Εκείνα τα χρόνια όλοι οι βασιλιάδες και οι βασίλισσες, ακριβώς για να μην τους δηλητηριάσουν, έβαζαν πρώτα ένα δούλο να δοκιμάσει το κρασί και μετά έπιναν οι ίδιοι. Αν λοιπόν, είχε δηλητήριο το κρασί να πέθαινε ο δούλος, οπότε, δεν έπιναν από εκείνο το κρασί εκείνοι...!

Όταν λοιπόν βρήκε την ευκαιρία ο βασιλιάς να δώσει κρασί στη βασίλισσα, εκείνη φώναξε ένα δούλο που τον υποχρέωσε να δοκιμάσει το κρασί.

Φυσικά η μικρή δόση που ήπие ο δούλος δεν ήταν- λόγω κατασκευής-ικανή να τον δηλητηριάσει κι έτσι η βασίλισσα ήσυχη ότι δεν υπάρχει δηλητήριο ήπие μια κούπα γεμάτη κρασί...

Αργότερα, όμως πήγε στο δωμάτιό της λίγο ζαλισμένη από το δηλητήριο που ήπιε. Ξάπλωσε στο κρεβάτι της και πριν προλάβει να κάνει κάτι, πέθανε μέσα σε φριχτούς πόνους...

Οι αυλικοί μετά, την βρήκαν πεθαμένη, οπότε έτρεξαν στο βασιλιά για να του πουν το δυσάρεστο νέο. Βρήκαν το βασιλιά καθισμένο στο θρόνο του, σιωπηλό, βυθισμένο στις σκέψεις του.

Όταν το άκουσε ο βασιλιάς, διέταξε να το ανακοινώσουν σε όλο το βασίλειο,,. Ακόμα, έστειλε έναν υπασπιστή του, να πάει με τη βασιλική άμαξα να φέρει την κυρία Θεοδώρα, που είχε πάει στο σπίτι του Ζέρα του σιδερά.

Ο βασιλιάς τώρα είχε αλλάξει όψη, ήταν πιο ήρεμος, πιο γλυκομίλητος!

Μετά από λίγες μέρες ο Γιάτστα ο καλός μάγος έφτασε στο σπίτι του Σέρα, καθαρός, ντυμένος με πολύ όμορφα ρούχα. Ο Άμονας τρόμαξε να τον γνωρίσει, γιατί τότε στην σπηλιά που τον είδε ήταν αδύνατος, σε πολύ κακά χάλια και βέβαια τότε δεν έβλεπε...

Τώρα πια τίποτα δεν θύμιζε τον παλιό τυφλό και κουρελή...

«Τώρα που πέθανε η κακιά βασίλισσα-μάγισσα» τους είπε, «όλα θα αλλάξουν προς το καλύτερο, όλα!» Έσείς όλοι εδώ να ετοιμάζεστε για λαμπρούς γάμους,

που θα γίνουν σε τούτο το βασίλειο, θα δείτε πως όλοι θα αλλάξουν κι η καλοσύνη πια θα βασιλεύει παντού, όχι μόνο στο παλάτι αλλά και σε όλη τη χώρα....!”

Αμέσως μετά έφτασε η βασιλική άμαξα και πήρε την κυρία Θεοδώρα για να την πάει στο παλάτι. Όταν ανέβηκε η κυρία Θεοδώρα στην άμαξα, έφτασε ένας απεσταλμένος του βασιλιά, καθάλα στο άσπρο του άλογο και πίσω του ακολουθούσε κι άλλη βασιλική άμαξα για να μεταφέρει στο παλάτι τον Μάγο Τιάστα και τον Άμωνα.

Ακόμα τους είπε πως έπρεπε να ετοιμαστεί και όλη η οικογένεια του Ζέρα για να τους μεταφέρουν κι εκείνους στο παλάτι.

Το τί επακολούθησε δεν περιγράφεται με λόγια!

Ο βασιλιάς, παντρεύτηκε την κυρία Θεοδώρα. Ναι, την έκανε βασίλισσα! Η κυρία Θεοδώρα ήτανε κυρία επί των τιμών της αυλής πριν η κακιά βασίλισσα-μάγισσα τη μαγέψει και τη στείλει εξορία, γιατί καλοέβλεπε τον βασιλιά και φοβόταν μήπως πάρει τη θέση της.

Ο Τιάστα έγινε ο επίσημος μάγος της βασιλικής αυλής!

Ο Άμοντας παντρεύτηκε τη Έντα!

Ο Ζέρας έγινε υπασπιστής του βασιλιά και η Μάρα έγινε κυρία επί των τιμών! Όλη η καλοσύνη του βασιλιά, που τόσο χρόνια είχε λήφει από το βασίλειο του, βγήκε από μέσα του σε όφελος των υπηκόων του ενώ ο μέγας μάγος Τιάστα που είχε βρει

τη δύναμή του έκανε τη χώρα πλούσια και ξακουστή
και όλοι δούλευαν και ζούσαν καλά!

Έζησαν, για πολλά χρόνια εκείνοι καλά και
εύχομαι κι εσείς να ζήσετε για πολλά χρόνια
καλύτερα!!!

ΤΕΛΟΣ

ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΟ ΣΗΜΕΙΩΜΑ

Ο Ιωάννης Α. Σταυρίδης γεννήθηκε - το 1946 - στη Θεσσαλονίκη, όπου μεγάλωσε και σπούδασε.

Εργάστηκε ως Σχεδιαστής για χρόνια, σε τεχνικές εταιρίες της Θεσσαλονίκης, ως Εργοδηγός Δ.Ε. στο νομό Ηλείας, Αχαΐας και τέλος στην ΕΥΑΘ, από όπου και συνταξιοδοτήθηκε. Παράλληλα με τις επαγγελματικές του υποχρεώσεις, ανέπτυξε πλούσια κοινωνική και πολιτιστική δράση.

Ποιήματα γράφει από τα γυμνασιακά του χρόνια.

Από το 1989 ποιήματά του όπως και χρονογραφήματα, δημοσιεύονται σε εφημερίδες σωματείων, συλλόγων, στην εφημερίδα «**ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ**» της Θεσσαλονίκης, στο περιοδικό «**ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΖΩΗ**» της Αθήνας και στην εφημερίδα «**ΟΛΥΜΠΙΟ ΒΗΜΑ**» της Κατερίνης.

Ποιήμά του βραβεύτηκε με **ΤΙΜΗΤΙΚΗ ΔΙΑΚΡΙΣΗ** από την «**ΕΝΩΣΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΩΝ ΒΟΡΕΙΟΥ ΕΛΛΑΔΟΣ**»

Τα έργα του προβάλλονται σε βιβλιοθήκες Δήμων της Αδελαιδάς, στη νότια Αυστραλία.

ΠΟΙΗΤΙΚΕΣ ΣΥΛΛΟΓΕΣ:

«**Απραξία και ευθύνη**» (1991)

«**Αναπροσαρμογή σχέσεων**» (1997)

«**Ιδανικά. Αγάπη. Συνειδήσεις**» (2006)

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

«**Γεύσεις ζωής**» (2006)

«**Ο ζωγράφος**» (2007)

ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

«**Ο βασιλιάς και ο αγρότης**» (2010)

«**Η βασίλισσα-μάγισσα**»

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

«**GUANTANAMERA**» (2010)

**ΤΑ ΕΡΓΑ ΤΟΥ ΔΕΝ ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ,
ΤΑ ΔΙΑΘΕΤΕΙ Ο ΙΔΙΟΣ ΔΩΡΕΑΝ**